

cen er meget kort, thi jeg indrømmer, at jeg ikke kender de lokale Forhold, men et Sted, hvor jeg kender de lokale Forhold, nemlig ved Köln, ere Forholdene saaledes, at Fjendens Bombardementsbatterier ville komme til at ligge i en mindre Afstand fra Domkirken i Byen og fra Rhinbroerne end de Batterier, som Flertallet frygter for ville komme til at bombardere Omegnen af Bygten. Jeg tror ganske vist, at naar man i Preussen ikke frygter Virkningerne af et saadant Bombardement ligeoverfor et saa vigtigt strategisk Forbindelsesled som Broerne over Rhinen, og heller ikke nærer nogen Frygt for et Bombardement, der vilde kunne ødelægge et nationalt Mindesmærke af en saadan Betskaffenhed som Domkirken i Köln, skal man her ikke være saa forfærdelig ængstelig for Virkningerne af et Bombardement, der kan naae til Omegnen af Bygten eller Trianglen; men i alle Tilfælde kan jeg ikke Andet end dog tillige henlede Opmærksomheden paa, at Folkethinget tidligere ikke har været saa overordentlig om i saa Henseende. Da vi for nogle Aar siden forhandlede et lignende Spørgsmaal som idag, nemlig Spørgsmaalet om Anlægget af Middelfrundsfortet og Spørgsmaalet om de 6 Kanoner til Kalkbrønderiets og Strickers Batteri, trøstede Folkethinget gennem sin Ordfører og i sin Afstemning sig derved, at det, som det blot kom an paa, var at dække mod et virksomt Bombardement, ikke mod et Bombardement overhovedet. Dengang frygtede man altsaa ikke en enkelt Bombe, der skulde falde ned i den østlige Del af Byen, uagtet denne indeholder de største Kathuse, de største Rigdomme og navnlig af Statens Eiendomme hele Flaadens Materiel. Denne Frygt havde man ikke dengang, men nu nærer man en særlig Frygt overfor Trianglen og Bygten. Af andre Indvendinger, som det ærede Flertal fremsætter i sin Betænkning ligeoverfor Forslaget, er den, at det skulde være „det Utøpligende, det Gnefte, man tillægger nogen Vægt“. Denne Udtalelse har ikke kunnet Andet end undre mig. Den findes fremsat som en Paastand, idet der i Betænkningen siges, at Forslaget om Kjøbenhavns Befæstning stilles frem i første Række, hvad der „ved nærmere Prøvelse“ vil findes som det Gnefte, man tillægger nogen virkelig Vægt. Nu skulde man jo herester vente, at denne nærmere Prøvelse skulde komme, men den kommer ikke, og istedetfor taler Betænkningen om noget helt Andet; den taler om nogle Ytringer af den tidligere Krigsminister, General Haffner, som iøvrigt misforstaaes, og efterat have omtalt dem, siges der saa ganske pludselig: „Da saaledes Kjøbenhavns Be-

fæstning er bleven den vedkjendte Kjørne i Regjeringens Forsvarsplan“. Det er en overordentlig nem Maade at argumentere paa. Først lover man en nærmere Prøvelse, som man ikke kommer med, og endelig drages den Slutning: nu er det bevist. Det Gnefte, jeg ser, skulde være et Slags Bevis desangaaende, findes senere, men jeg tilstaar, at disse Bemærkninger heller ikke ere meget overbevisende. Der fremsættes saaledes senere, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at det Gnefte, Regjeringen bryder sig om, er Kjøbenhavns Befæstning, alt det Øvrige vil den lade fare, og man støtter sig herved til, at den Ingenieur officer, som det ses, at Regjeringen særlig har benyttet, foreslaar, at saa godt som alle Pengene anvendes til Kjøbenhavns Befæstning og meget Lidt til andre Foranstaltninger. Jeg tilstaar, at denne Argumentation er noget underlig: at benytte Udtalelser af en Officer, der fremsætter et Raad, som Regjeringen ikke følger. Ministeren følger ikke Raadet, tværtimod, han forlanger ikke 5 Millioner, men tilsammen omtrent 16 Millioner til forskjellige Foranstaltninger andre Steder. Af lignende Betskaffenhed er ogsaa en anden Argumentation, der fremsøres, nemlig at den Betragtning, man har om, at Ministeriet mener, at Alt kommer an paa Kjøbenhavn, finder en Bestyrkelse i, at et i 1878—79 foretaget Fæstningskrigsspil, hvorom Beretning er meddelt Udvalget, havde i Hovedsuppositionen vedtaget, at man skulde indskrænke sig til at forsvare Kjøbenhavn, medens Sjællands Forvar, saaledes som det fremgaar af hele den foreliggende Fremstilling, var holdt udenfor Betragtning. Dette benyttes nu som et Argument for, at Regjeringen kun skulde bryde sig om Kjøbenhavns Befæstning; men jeg skal i den Anledning dog gjøre opmærksom paa, at det udtrykkelig i den krigsministerielle Skrivelse, som blev oversendt, er sagt, at naar Krigsspillet kun stillede sig denne Op-gave, var det, fordi Tiden ikke tillod noget Andet, og jeg skal tillige gjøre opmærksom paa, hvad der ikke kan være Noget ubekjendt, at der har været Spillet adskillige Krigsspil, hvor Kampen mod Landgangen har været Gjenstand for den allernøieste Underjøgelse. Jeg kan ikke se Andet, end at den Paastand om, at Kjøbenhavns Befæstning er det Gnefte, som Regjeringen bryder sig om, er en Paastand, som er saa bestemt i Strid med dens egne Udtalelser, at det er fuldstændig uberettiget at fremsætte den, og jeg tror, at, Enhver, der ser med et uhildet Blik derpaa, vil indrømme det. Saa fremsætter Flertallet den Indvending imod Lovforslaget, at den nødvendige Sikkerhedsbesætning ikke kan staffles tilveie, og det kommer til den Slut-